

1

Moe zwiept de staldeur van het restaurant open. Haar hoge, grijze krullenbol wiebelt vrolijk. ‘Bent u aan een hapje toe? Welkom in de Pannenkoek.’

De tweeling rent zoals altijd op het speelgoed af.

‘De rode tractor is van mij!’ schreeuwt Sep.

‘Néé, niet weer!’ gilt Soof.

Moe steekt haar hand uit. ‘U bent vast de opa. Ik ben Moe.’

‘U ook al? Nou, ik ben bekaft.’

‘Nee, iedereen noemt me Moe. Van Moeke, snapt u?’ Ze trekt het logo op haar schort recht. ‘Moe Pannenkoek.’

Er zit een sneeuwschuiver voorop de tractor van Sep. Hij schuift Soof ermee omver. Opa zucht. ‘Het spijt me, mevrouw Moe.’

‘Ik weet hoe ze zijn’, glimlacht Moe. ‘De tweeling komt hier elke zaterdag.’

‘Nou, de volgende keer mogen hun ouders zelf weer proberen het stel in bedwang te houden.’

‘Zoekt u maar een rustig plekje. Ik schenk een lekker kopje koffie voor u in.’

Opa tilt verschrikt zijn voeten op. Het knispert. ‘Er liggen overal pinda-doppen in uw restaurant. Bent u vergeten te vegen?’

‘Nee, nee’, glimlacht Moe. ‘Dat hoort zo.’ Ze pakt een pinda uit een schaalpje, opent hem en gooit de dop tussen de duizend dopjes die er al liggen. Van de voordeur tot de keuken. In de paden en onder de tafeltjes. ‘Ziet u hoe leuk de kinderen die pinda’s vinden?’

‘Ik zie het’, zegt opa hoofdschuddend.

Sep maakt met de sneeuwschuiver brede slingerstrepen door de pindavloer, voordat hij Soof opnieuw te pakken heeft.

Even later ruikt opa verlekkerd aan zijn koffie. ‘U hebt er een gezellige plek van gemaakt, mevrouw Moe.’

Moe laat haar ogen door de verbouwde boerderij gaan. Langs de melkbussen, het wiel aan de muur en de hooibalen in de speelhoek. 'We kochten deze boerderij toen we trouwden; Pa, mijn man dus, en ik. Het was zijn droom om een eigen restaurant te hebben.'

'Erg gezellig, mevrouw. Sep! Niet zo gillen. De andere mensen willen hier rustig eten.'

'Niemand vindt het erg hoor, opa. Ze weten hoe leuk het is op zo'n tractor.'

'Gaan de volwassenen er ook op zitten? Zakken zij niet door zo'n "speelgoedding" heen?'

'Nee, nee. Veel ouders kwamen hier al toen ze zelf nog kind waren. Nu nemen ze hun eigen kinderen mee naar de Pannenkoek.' Moe begint vanzelf te gloeien als ze terugdenkt. Al die jaren, al die kinderen. Meteen gaat haar blik naar het raam. Ontelbaar veel kinderen hebben daar inmiddels gezeten, maar een van hen zal ze nooit vergeten: Tommie. Altijd tekende hij een lachende pannenkoek op het beslagen raam bij de deur.

Opa bestudeert de placemat. 'Verkoopt u alleen maar pannenkoeken?'

Opeens slaan de klapdeuren van de keuken open. Twee mannen snellen op Moe af. Benito de kok loopt voorop. Hij is zo rond als een grote bol deeg. Maar dan eentje met een flinke snor erop. Daarachter loopt Bop. De hulpkok is zó lang dat zijn koksmuts scheef staat, elke keer dat hij onder een balk, een lamp, of gewoon door een deur wil.

'Kijk eens, Moe', zegt Bop.

'Wat een gedoe', moppert Benito.

Moe houdt haar hand op. 'Een momentje, jongens. Ik ben even met een klant bezig.' Ze buigt zich weer naar opa. 'Alleen pannenkoeken, zegt u? Nee, hoor. Ik heb ook heerlijk appelgebak.' Ze legt snel een gebaksvorkje bij opa neer. Het is een pieplein hooivorkje.

'Moe?' zegt Bop.

'Gedoe', bromt Benito.

'Mo-men-tje, jongens!'

Opa bekijkt het vorkje. 'U hebt appelgebak? Nou ... eh ...'

'Vers uit de oven, opa. Zelf gemaakt'

‘Ik weet niet ...’

‘Voor u is het gratis. Omdat u de opa van Sep en Soof bent. Voor de kinderen zal ik zoals altijd pannenkoek met stroop halen.’

‘O, gratis? Doe dan maar een stukje appeltaart. Als het maar niet te klein is.’

‘Kijk, Moe!’ Bop houdt trots zijn koekenpan omhoog. ‘Een ronde pannenkoek. Het is gelukt!’

Moe schrikt. ‘Niet met een hete koekenpan door het restaurant lopen, Bop. Er spelen hier kinderen!’

‘Noem je die pannenkoek rond?’ zegt Benito. ‘Een dobbelsteen is nog rond. Terug naar de keuken, jij. Mijn fornuis zit onder het beslag. Poetsen!’

‘Neem je dan gelijk appelgebak mee, Bop?’ vraagt Moe.

Benito blijft zuchtend bij Moe achter. ‘Waarom hebt u Bop aangenomen? Hij kan er niets van.’

‘Ach, Bop kan best wel koken’, sust Moe.

‘Ja. Een frikandel in een frituurpan gooien. Maar echt koken ... Een Italiaanse pizza? Echt niet.’

‘Hier krijg je de lekkerste pannenkoeken die er bestaan. Daarom is het in de keuken hard werken. Daar kun je best wat hulp bij gebruiken.’

‘Ik kan het prima alleen. Zo veel pannenkoeken hoeven er niet gebakken te worden.’

‘Wat bedoel je?’

Benito trekt Moe bij opa weg. ‘Het restaurant zit absoluut niet vol.’

‘Fijn dat het eventjes rustig is.’

‘Eventjes? Het is al een hele tijd rustig, Moe. En vandaag is het nog wel zaterdag. Op de drukste dag van de week hoort het vol te zitten.’

‘Maak je niet zo ongerust, Benito. Het is nergens zo gezellig als in onze Pannenkoe. Kijk eens naar de kinderen: zij hebben het enorm naar hun zin.’

‘Kinderen betalen geen geld. En zolang u gratis appeltaart weggeeft, verdienen we helemaal niets.’

‘Benito ...’ zegt Moe ongemakkelijk.

Opa wappert met zijn hand. ‘Weet u wat? Doet u mij toch maar een pannenkoek. Graag eentje met spek en stroop. Die is ook gratis, denk ik?’

2

Moe poetst een glas schoon. Het wordt inderdaad steeds rustiger in de pannenkoekenboerderij. Er zijn eigenlijk best veel tafeltjes leeg. Na Benito's gemopper heeft ze gelijk maar even het geld geteld. Hij heeft gelijk: al een paar weken verdienen ze te weinig. Eigenlijk moeten er al een tijdje nieuwe klapdeuren komen. Ze piepen, kraken en vallen bijna uit elkaar. Er moeten ook nieuwe glazen en borden gekocht worden. Het is beter om dat pas te doen als er weer wat geld wordt verdiend. Met kerst bijvoorbeeld. Gelukkig is dat al over een paar weken. Dan zijn er altijd genoeg gasten; de kassa zit dan vast weer snel vol. Moe werpt een korte blik het restaurant in. Niemand kan haar gedachten horen, maar toch zegt ze voor de zekerheid hardop: 'Maar met kerst gaat het natuurlijk niet om een volle kassa.' Nog eens tellen. Ze zal toch wel genoeg hebben om tot die tijd Bop en Benito te betalen voor hun werk?

Benito brengt de pannenkoeken van Sep en Soof binnen.
'Er staan twee nieuwe klanten bij de deur, Moe.'
'O, wat fijn!' Van schrik laat Moe het geld van de balie rollen. 'Laat jij ze even snel binnen?'
'Oké, oké.'
'En Benito, gastvrij, beleefd, en een vrolijk rijmpje als welkom. Weet je nog?'
'Ja, ja.'

Benito zet gehaast de pannenkoeken bij de tweeling en stapt op de deur af.
'Bent u oud of soms wat moe? Welkom in de Pannenkoe.'
'Hoe oud denkt u dat ik ben?' vraagt de dame.
'Eh ... Het is maar een rijmpje.'